

φτου ξελεφτερία

ΣΧΟΛΙΑΖΕΙ Ο Δώρος Μελιανίτης

► Η μόνη χρησιμότητα που έχουν οι κομματικές περατζάδες στην, κατ' όνομα, Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης είναι ότι ανεβαίνουν οι αρχηγοί με τους κλακαδόρους τους και γεμίζουν τα ξενοδοχεία και τις ταβέρνες της συμπρωτεύουσας.

► Κατά τα ειωθότα, οι «μικροί» διαμαρτύρονται που δεν έγιναν «μεγάλοι» και οι «μεγάλοι» υπόσχονται να λύσουν τα προβλήματα που οι ίδιοι δημιούργησαν.

► Δηλαδή, ψιλοβαρετά πράγματα. Διότι, τις εξαγγελίες, εδώ που τα λέμε, δεν τις πολυπιστεύουν ούτε αυτοί που τις εκφέρουν. Όσο γι' αυτούς που τις ακούνε, ε, αυτοί εθίζονται στο να κρατάνε μικρό καλάθι για να γεμίζει πιο εύκολα. Όταν είσαι με τη θηλιά στο λαιμό, το λασκάρισμα της θηλιάς σε ανακουφίζει όσο να πεις, αλλά δεν σε απαλλάσσει από τον μπελά της.

► Ούτε και το πρωτόκολλο βοηθάει κάπου. Οι έσχατοι ομιλούν πρώτοι και οι πρώτοι παραμιλούν κατόπιν. Επιπροσθέτως, εδώ και καιρό, άπαντες «κοινωνική παροχή», αποκαλούν το χρηματισμό των δυσारेστημένων ψηφοφόρων τους με ευφάνταστα φιλοδωρήματα. Εντέλει, όποιος μικρός ή μικρομεσαίος γλυτώσει το παλούκωμα, αυτός νοιώθει

ολίγον... προνομιούχος!

► Και καμία έκπληξη στο όλο ιβεντ. Τα ίδια γίνονται κάθε χρόνο: ευρηματική «προκαταβολή φόρου» για τους κολίγους και συνήθη «αναβαλλόμενη φορολόγηση» για τους τραπεζίτες τους φίλους τους.

► Πάρτε το χαμπάρι. Στη χώρα των ποιτών και των αγίων κουμάντο πλέον κάνουν τα στουρνάρια, ήτοι οι δευτεροκλασάτοι λογιστές και οι τσανακογλύφτες των πιστωτών.

► Οι προεκλογικές αυτές μαζώσεις θα κλείσουν, λέει, άτυπα με το σόου του Αντώνη Ρέμου, στον οποίο θα κάνει κάτι σαν σαπόρτ το άγαλμα του μέγα Στρατηλάτη! Αυτά είναι: όποιος δεν πάει στις πίστες, αυτές έρχονται και τον βρίσκουν μόνες τους! Δοκιμασμένη και η συνταγή: άρτος και θεάματα! Κι αφού στις μέρες μας ελλείπει ο άρτος, πλεονάζουν τα θεάματα και οι διαχρονικές νεοελλαδικές παρακαταθήκες: «ο λαός τραγουδι θέλει, φτάνουν τα προβλήματα / χόρεψε το τσιφτετέλι κι όλα πια βλαστήμα τα»!

► Πριν αρχίσουμε όμως τους σιχτιρισμούς, τώρα που ξεκίνησε το σχολικό έτος, ας έχουμε κατά νου ότι ένα «σημαντικό ποσοστό μαθητών ολοκληρώνει

την υποχρεωτική εκπαίδευση χωρίς να έχει κατακτήσει τις βασικές δεξιότητες που απαιτούνται για τον λειτουργικό εγγραμματισμό». Μπορεί, δηλαδή, να είμαστε αλειτουργητοι, αλλά στις γυροβολιές είμαστε εξπέρ, καίτοι το τσιφτετέλι παραμένει εκτός της διδακτέας ήλης.

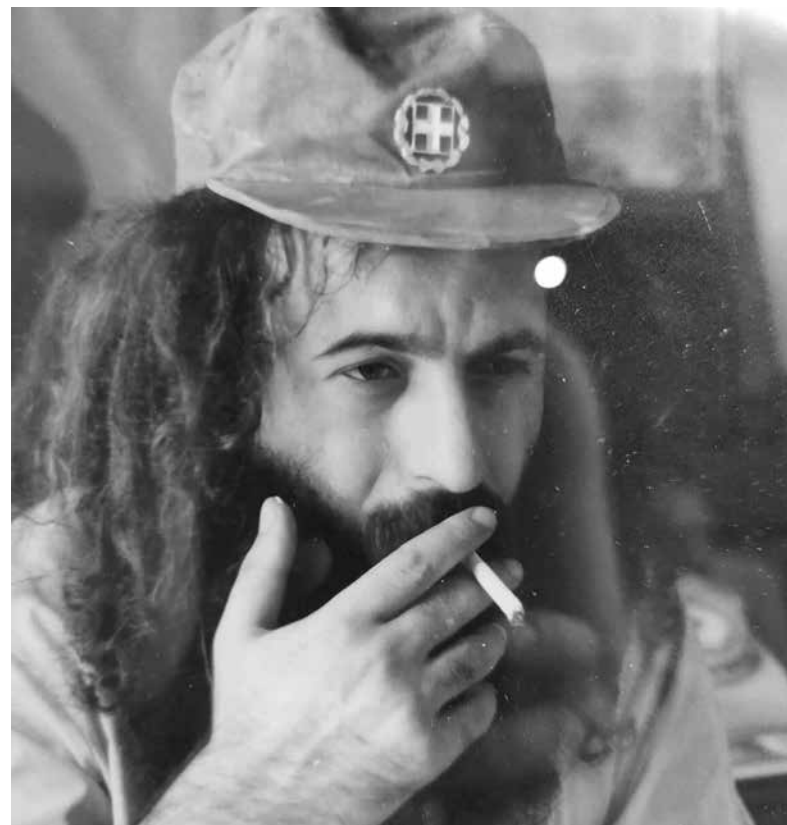
► Βεβαίως, τι να σου κάνει και το σχολείο όταν αυτό το έχουν από χρόνια υπερκεράσει οι τηλεοπτικοί κεκράχτες; Οι λογής λογής μπαλαφάρες με τους κουτσαβακισμούς τους παιδαγωγούν τους ranelέλληνες και όχι οι δάσκαλοι.

► Και αφήστε τους ranelέλληνες να ξεδίνουν στα λεγόμενα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης αγνοώντας ότι, επί της ουσίας, αναπαράγουν το ραδιοτηλεοπτικό κρετινισμό.

► Αλλά, ας τα πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Οι ραδιοτηλεοπτικές συχνότητες υποτίθεται ότι είναι δημόσιος χώρος. Οι ραδιοτηλεοπτικές δραστηριότητες όμως, χωρίς κανέναν δημόσιο έλεγχο, ήταν για δεκαετίες ημιπαράνομες επιχειρήσεις ιδιωτών που τον πλούτο τους επικουρούσε το παραγοντιλίκι τους. Ο πολιτικός κόσμος και υπόκοσμος συναλλάσσονταν –με ή χωρίς παραστατικά– μαζί τους.

► Οι ραδιοτηλεοπτικές δραστηριότητες δεν είναι εγχειρήματα ούτε πολιτικής ούτε πολιτισμού. Οι ραδιοτηλεοπτικές δραστηριότητες είναι νέα σκέτα μπίζνες.

► Οι ραδιοτηλεοπτικές παραγωγές δημιουργούν περιεχόμενο που το διαθέτουν χωρίς αντίμισο. Τα περί «ελευθεροτυπίας» και λοιπά πκηρά παρόμοια είναι για μαθητικές εκθέσεις ιδεών. Κι όσοι δεν είναι χάπατα είναι κομματάκι υποψιασμένοι πως «αν κάτι προσφέρεται δωρεάν,

χθες στη μεγαλόνησο, στην ξενιτιά της διχοτομημένης Λευκωσίας και όχι στη Γαλούσα, έγινε ο αποχαιρετισμός ενός τύπου πολλά ωραίου, ενός αδιαπραγμάτευτα Έλληνα. Ο Βάσος Φτωχόπουλος ήτανε αυτό που στα προηγούμενα ελληνικά μας λέγαμε «πρόσωπο σπαθί». Αχάλαστος άνθρωπος. Τρυφερός και τζόρας. Τα μεσοβέζικα ούτε τα ήξερε ούτε θέλησε να τα μάθει. Το ναι ήταν ναι και το ου ήταν ου. Λεπίδι δίκικο οι λιγοστές κουβέντες του και παρηγοριά μεγάλη πως δεν απογίναμε όλοι ολότελα από τις ρεβεράντζες.

«Λίγοι είμαστε κι αλίμονο στη γης / αν ξοφληθεί η γενιά μας». Όταν ήμουν νέος ήθελα να του μοιάσω. Δεν τα κατάφερα. Το βράδυ να ακούσουμε παλιά λαϊκά. Και ένα παραπανήσιο ποτήρι να βάλουμε στο τραπέζι μας. Μακάρι, «στρατοί οι γιοι σου και τ' αγγόνια σου» μωρέ Φτωχόπουλε...

το προϊόν» μπορεί να είναι και οι ίδιοι.

► Οι ραδιοτηλεοπτικές επιχειρήσεις ορίζουν την αιζέντα της επικαιρότητας. Πρόσωπα και ζητήματα υπάρχουν όσο αυτά «παίζουν». Το ποιοι και ποια παίζουν το καθορίζουν –με το αζημίωτο πάντοτε– οι επιχειρηματίες που λέγαμε λίγο παραπάνω.

► Το αποτέλεσμα; Ο διάλογος έχει αντικατασταθεί από το θέαμα. Γι' αυτό δεν έχει σημασία η συγκρότηση αλλά η αυθάδεια. Δεν έχουν σημασία τα επιχειρήματα αλλά οι ατάκες.

► Οι ατάκες δεν προάγουν την επιθεώρηση αλλά την εξηλιθίωση: «μην βγαίνεις στον δρόμο. Βούλιαξε στον καναπέ σου και στείλε μήνυμα. Μπορεί εσύ να είσαι ο τυχερός». Η ραδιοτηλεοπτική «ενημέρωση» είναι λοταρία και οι «δημοσιογράφοι» της γρουπιέρηδες.

► Κι αν δεν γίνει ανακατάληψη του δημόσιου χώρου των συνηθισμένων από τον Δήμο θα συνεχίσουμε να παράγουμε περισσότερα «μοντέλα», τραγουδιστές και μάγειρες απ' όσα μπορεί να κάνει ζάφτι η καταναλωτική μας εκβλάκυνση.

No pasarán

– αλλά μην ορκιζόμαστε κιόλας

Οι γερμανικές εκλογές μπέρδεψαν μόνο τους αφ' υψηλού κρίνοντες, αυτούς του εγκαταβιώνουν στα δέθεν προοδευτικά Ι.Χ. συννεφάκια τους. Το «Πατρίς-Θρησκεία-οικογένεια» έχει προ πολλού αλλάξει – ο Pier Paolo Pasolini είχε διακρίνει μισό αιώνα πριν όσα εμείς δυσκολευόμαστε να δούμε ακόμη και σήμερα. Και για να μην κοροϊδευόμαστε: το «κακό» δεν λερώνει τα χέρια του. Κολλάει ένσημα στην Goldman Sachs και φύεται όταν δεν ξεβοτανίσεις τον τόπο σου. Και η Ευρώπη των τοκογλύφων είναι ένας τέτοιος τόπος. Τα «no pasarán» περισσεύουν αλλά απευθύνονται σε κάποιους που είναι ήδη εδώ!